

ה"ט 11389/12/18 - ישיבה ופנימיה פאר ישראל ירושלים נגד עקיבא רוזנווסר

בית משפט השלום בירושלים

ה"ט 11389-12-18 ישיבה ופנימיה פאר ישראל ירושלים נ' רוזנווסר
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת ליאת בנמלך
המבקשת ישיבה ופנימיה פאר ישראל ירושלים
נגד המשיב עקיבא רוזנווסר

החלטה

1. המבקשת עותרת לסעד לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: **חוק מניעת הטרדה מאיימת**).

המבקשת היא עמותה המחזיקה ומנהלת ישיבה ברחוב רלב"ח 2-4 וברח' יוסף בן מתתיהו 26 בירושלים (להלן: **הישיבה**). המשיב התקבל כתלמיד בישיבה באוגוסט 2016. ואולם, נוכח טענות של הנהלת הישיבה כלפי המשיב (טענות לבעיות משמעת הכוללות אלימות פיזית ומילולית ונזק לרכוש) ולאחר מספר נסיונות ליישוב העניין, נדרש הוא לסיים את תקופת לימודיו בה. על רקע זה, ומשסירב המשיב לעזוב את הישיבה, הגישה המבקשת ביום 4.7.2018 הליך משפטי בו עתרה למתן צו מניעה קבוע האוסר על המשיב להכנס למבני הישיבה וכן לסעד כספי (ת"א 10193-07-18). ההליך האמור בא אל סיומו לאחר שהצדדים הגיעו להסכמה לפיה המשיב יורשה להישאר בישיבה עד ליום 23.7.2018 וכי לאחר מכן, ואם תוצג החלטה של הנהלת העמותה בהתאם לתקנון כי המשיב אינו רשאי להמשיך בלימודיו בישיבה בשנת הלימודים הבאה, יעזוב את הישיבה ויאסר עליו להכנס אליה. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה (פרוטוקול מיום 8.7.2018). בהמשך לכך הגישה המבקשת בקשה למתן פסיקתה אליה צירפה החלטה שהתקבלה בעניינו של המשיב. הפסיקתה נחתמה ביום 22.7.2018 ובהחלטה נוספת מאותו היום דחה בית המשפט את התנגדותו של המשיב למתן הפסיקתה והורה על סגירת התיק.

בפי המשיב טענות שונות ביחס להחלטה אשר צורפה לבקשה למתן פסיקתה (לטענתו ההחלטה לא התקבלה בהתאם לתקנון כמוסכם) וביחס לתוקף ונפקות ההחלטות שהתקבלו. בפועל, בתום שנת הלימודים (אשר הסתיימה כאמור ביום 23.7.2018) נסע הוא לדבריו לחו"ל ועם שובו ארצה חזר לשהות בישיבה. לטענת המבקשת מדובר

בהפרה של הפסיקתה שניתנה בהליך הנזכר, ועוד טוענת היא כי המשיב נוקט בפעולות של "התרסה והסתה" כנגד מנהלי הישיבה.

2. על רקע זה עותרת המבקשת למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. המשיב מתנגד לבקשה. תחילה התייצב הוא לדיון ללא ייצוג, אך לבקשתו התאפשר לו ליטול ייצוג מטעם הסיוע המשפטי, ואתמול התקיים דיון נוסף במעמד הצדדים ובאי כוחם.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיונים שנערכו לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להעניק למבקשת את הסעד המבוקש.

עילה למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת קמה מקום בו אדם ביצע הטרדה בעבר או נקט איומים כלפי המבקש, והנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שוב על המבקש ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו (סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, כן ראו בר"ע (מחוזי ירושלים) 179/04 **שובל נ' ניסים**, פסקה 20 (10.8.2004)). נוכח מיהותה של המבקשת דנן אציין כי שותפה אני לעמדה לפיה בנסיבות המתאימות רשאי גם תאגיד לעתור למתן הגנה מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת (ראו: ה"ט (באר-שבע) 41163-12-16 **עמידה, החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נ' גואל** (1.1.2017)).

אולם בענייננו איני סבורה כי המבקשת-הישיבה הרימה את הנטל להוכיח כי יש להעניק לה את הסעד המבוקש.

מטיעוני המבקשת בדיון עולה כי לב בקשתה הוא הרחקתו של המשיב ממבני הישיבה. בהתייחס לשאלה האם המשיב נוקט לעת הזו בפעולות של "הטרדה", כמובן בחוק מניעת הטרדה מאיימת, השיב בא-כוחה כי עצם נוכחותו של המשיב בישיבה היא בבחינת הטרדה. אין בפי המבקשת טענה של ממש כי בעת האחרונה - ולאחר פסק הדין שניתן בהליך האזרחי שהגישה נגד המשיב - המשיב איים על מנהל המבקשת או מי מטעמו או כי עשה פעולות הפוגעות ברכוש, או אף כי עשה פעולה אקטיבית ממשית שנועדה לפגוע בהתנהלות המבקשת ובתלמידה (האירועים להם הפנתה המבקשת בבקשה אירעו לפני חודשים, ועל כן לא ניתן לקשור בינם לבין הבקשה שבכאן). אוסיף בהקשר זה כי הטענה לפיה עצם נוכחותו של המשיב בישיבה היא בבחינת הטרדה, על יסוד הטענה כי בעשותו כן בניגוד לרצונו של מנהל הישיבה נפגעת הסמכותיות שלו בפני תלמידיו, אינה מבססת, כשלעצמה, הטרדה מאיימת כמובנה בחוק.

אשר לטענה כי יש להורות על הרחקה של המשיב היות שהוא נמצא בישיבה ללא היתר ובניגוד לפסיקתה שניתנה - וכי מטעם זה מדובר ב"הטרדה מאיימת" - דומה בעיני כי בהקשר זה ההליך בו נקטה המבקשת אינו ההליך המתאים. כמתואר לעיל המבקשת אוחזת בפסק דין, אשר נתן תוקף להסכמת הצדדים, אשר לטענתה הפועל היוצא

שלו הוא כי על המשיב לצאת מן הישיבה לאלתר. אולם - וגם אם אניח בהקשר זה כי אין כל יסוד לטענות המשיב ביחס לפסיקתה ולהחלטה שניתנה בד בבד עימה וביחס לתוקפן או לתוקף החלטת הנהלת העמותה שצורפה לבקשה למתן פסיקתה וכי שהותו של המשיב בישיבה עומדת בניגוד לפסק-הדין - הרי שהליך לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת אינו יכול לבוא תחת ההליכים הקבועים בדין לאכיפתו של פסק דין. המבקשת לא הבהירה בהקשר זה מדוע לא נקטה בכל אותם הליכים - הליך לפי פקודת בזיון בית משפט או הליכי הוצאה לפועל - לשם מימוש פסק הדין שבידה. מכל מקום, תכליתו של חוק מניעת הטרדה מאיימת אינו מימוש פסקי דין בהם ניתן סעד של סילוק יד, ודומה בעיני כי התוצאה אליה מכוונת המבקשת בבקשה דנן חורגת מתכלית החוק. במענה לטענת המבקשת כי אין מקום לכך שתוצב במקום פחות מזה שבו היתה מצויה לו לא היה בידה פסק דין אוסיף כי גם לו טרם ניתן היה פסק דין בהליך שהגישה המבקשת, או טרם מוגש היה הליך אזרחי מתאים, הרי שדומה כי גם אז לא היה מקום לפתור את המחלוקות בין הצדדים ביחס להמשך לימודיו של המשיב בישיבה, בדרך של מתן סעד לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת. מדובר בסכסוך אזרחי בין הצדדים, וסכסוך מעין זה יש לברר בתובענה אזרחית (כפי שאכן נעשה בפועל). אוסיף ואעיר כי לא אחת בהפרה של זכות או באי קיום של פסק דין יש מימד של "הטרדה" עבור הצד השני, אולם יש לנקוט משנה זהירות בשימוש בהליך לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת על מנת לעקוף את "דרך המלך" הקבועה בדין בהקשר זה, ויש לייחד את ההליך שעניינו מניעת הטרדה מאיימת למקרים להם כיוון המחוקק.

מכל הטעמים המפורטים לעיל הבקשה למתן סעד מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת נדחית.

לצד האמור אוסיף כי רשמתי לפניי את התחייבותו של המשיב כי כל עוד הוא נמצא בתחומי הישיבה לא ינקוט בכל מעשה שהוא בבחינת "הטרדה" כלפי מנהלי הישיבה, ומצופה כי אכן ינהג כן, ועוד אוסיף ואדגיש כי בדחיית הבקשה אין לראות משום קבלה של טענות המשיב, או של חלקן, ביחס לפסיקתה שניתנה בהליך שהתנהל בין הצדדים, והמבקשת רשאית לנקוט בכל הליך מתאים בקשר לכך.

בנסיבות העניין ובנותני דעתי לנסיבות העניין בכללותן, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ט, 14 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.